

LAVRA

s. Jožica Merlak, HMP

Naslov: LAVRA

Podnaslov: Življenje bl. Lavre Vicuňa (1891–1904)

Besedilo: s. Jožica Merlak, HMP

Ilustracije: s. Jožica Merlak, HMP

Grafična priprava in oblikovanje: Simona Berke

Lektoriranje: Karmen Jenič

Izdal: Miklavžev zavod Murska Sobota

Tisk: Kotis d. o. o., Bodrež 42, 3231 Grobelno

Leto izida: 2017

Naklada: 2000 izvodov

LAVRA

Življenje bl. Lavre Vicuňa (1891–1904)

s. Jožica Merlak, HMP

PRVA LETA ŽIVLJENJA

Lavra je živela pred mnogimi leti, takrat, ko nas še ni bilo na svetu. Živela je v Južni Ameriki. Imela je zelo skrbnega očka in lepo, ljubeznivo mamico. Stanovali so pri očetovih starših. Mamica je bila iz revne družine, zato je dedek in babica nista imela rada. Očka pa jo je imel zelo rad. Odselila sta se v svojo hišo. Ko se je Lavra rodila, sta jo očka in mamica nesla v cerkev. Rekla sta: "Hvala ti, Bog, za tega lepega otročička. Želiva, da bi bila najina deklica tvoj otrok." In so jo krstili. Dali so ji ime Lavra. Čez nekaj časa je Lavra dobila sestrico Julijo. Takrat je bila vojna, zato so morali bežati. Nekega dne je očka hudo zbolel. Preden je umrl in šel v nebesa, je rekel mamici: "Poskrbi za moji deklici!"

Mama je bila žalostna in sama. Začela je delati v trgovini. Nekoč so prišli roparji in vse odnesli. Mama je vzela Lavro in Julijo in šla z njima daleč v drugo deželo, v Čile. Tam je dobila službo pri nekem kmetu. A to je bil zelo hudoben mož. Ko je mama to videla, je Lavro in Julijo peljala k sestram hčeram Marije Pomočnice. Tam deklici nista gledali hudobnega moža, ampak prijazne sestre in se jima ni bilo potrebno ničesar bati.

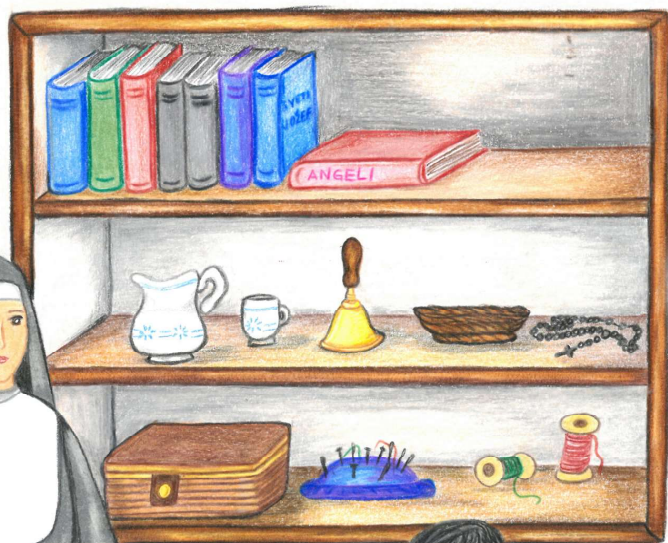
Sestre so imele majhno hišo. V njej sta bili dve sobi in kuhinja. V eni sobi so deklice spale, v drugi pa so imele šolo. V kuhinji so tudi jedle.

Ker so imele samo eno mizo, so jo dopoldne imele v šoli, za kosilo so jo nesle v kuhinjo, potem pa nazaj. Kako so se zabavale! Lavra je bila zelo vesela, da je prišla k sestram. Naučile so jo postlati posteljo, zložiti obleko, pomiti posodo, pometati, šivati in še veliko drugih stvari. Tudi brati in računati. Predvsem pa ljubiti Jezusa in Marijo.

Pri sestrah je spoznala prijateljico Mercedes. Zelo sta se imeli radi in si pomagali, da sta postajali vedno bolj dobri.

POSNEMANJE SVETNIKOV

Sestre so imele nekaj zelo lepih knjig. Imele so knjigo o angelih ter knjige o svetnikih: o don Bosku, o Mariji Dominiki Mazzarello in o Dominiku Saviu. Vsako jutro so deklicam brale zgodbe. Lavra je vedno pozorno poslušala. Trudila se je, da bi posnemala svetnike in angele. Enkrat je posnemala angela ljubeznivosti, drugič angela molitve, spet drugič angela potrpežljivosti. Včasih je sestre prosila, naj ji posodijo knjigo. Tako je sama še enkrat brala, kar je jutraj slišala. Popoldne so deklice šivale. Tudi takrat je sestra brala o svetnikih ali pa pripovedovala zgodbe iz njihovega življenja. Lavra si je vse dobro zapomnila. Če je kdaj med igro sestra vprašala: "Kaj smo danes jutraj brale?", je Lavra vedno takoj pravilno odgovorila. V srcu je cel dan nosila tisto zgodbico.

LAVRA DELA ZA JEZUSA

Sestre so deklicam pripovedovale o Mariji Dominiki Mazzarello. Kadar je šivala, je vedno rekla: "Vsak vbod s šivanko naj bo dejanje ljubezni do Boga."

Lavra in Mercedes sta si to zelo dobro zapomnili. Popoldne so deklice šivale. Medtem so pele pesmi o Jezusu in Mariji in molile kratke molitvice. Nekega dne je Lavra tiho šepnila svoji prijateljici: "Mercedes, za koga delaš?"

Mercedes: "O! Za Jezusa in Marijo!"

Lavra: "Seveda. Delajva tako, kakor Marija Dominika: Vsak vbod s šivanko naj bo dejanje ljubezni do Boga!"

LAVRA NI IZBIRČNA

Sestre so bile revne. Niso imele dobre hrane. V tistih krajih je rasla pesa. Mercedes in Lavra pese nista marali. Zelo težko sta jo jedli. Sestra Angela si je mislila, da ju bo lažje navadila na peso, če bosta tri dni jedli samo to. Sedeli sta pri mizi in jedli peso. Sestra je odšla.

Prišle so prijateljice. Na skrivaj so hotele peso vreči skozi okno. Tako jima je ne bi bilo treba pojesti. Mercedes je pogledala Lavro. Lavra je odkimala: "Ne, Mercedes. Če bi peso vrgli stran, najina pokorščina ne bi bila popolna kakor Jezusova!"

Lavra je jedla peso iz pokorščine, ne zato, ker bi ji bila všeč.

LJUBEZEN DO MARIJE

Vsako jutro je pozvonil zvonček in zbudil deklice iz spanja. Sestra, ki jih je prišla buditi, je z njimi molila. Najprej so se lepo pokrižale: V imenu Očeta ... Potem so molile: O Gospa moja ... Tudi zvečer, ko so bile že vse v postelji, so se izročile Mariji s to molitvijo.

Lavra je imela zelo rada Marijo. Molitev O Gospa moja je večkrat molila tudi čez dan. Včasih je zvečer naročila angelu varuhu: "Ponoči me zbudi, da bom pozdravila Jezusa in Marijo." In res! Ponoči se je zbudila. Tiho je vstala, pokleknila k svoji postelji, sklenila roke in lepo molila. Včasih je prebudila tudi svojo prijateljico Mercedes in sta molili skupaj. V mesecu maju so deklice zbirale dobra dela za Marijo. Cel dan so se trudile, da bi bile dobre in prijazne. Zvečer so šle v kapelico molit. Pri vratih je stala sestra s košarico. V košarici je imela lepe rožice. Vsaka deklica je povedala, koliko dobrih del je napravila. Toliko rožic je potem nesla k Mariji. Lavra je zbrala toliko dobrih del, da je sestri zmanjkalo rožic. Druge deklice so jo čudno gledale. Lavra se ni hotela hvaliti pred drugimi. Šla je k duhovniku in ga vprašala, kaj naj stori. On ji je rekel: "Zelo imaš rada Marijo. Marija je vesela, da zbereš toliko dobrih del. Ti jih le zbiraj! Ko pa greš zvečer po rožice, povej manjše število, da drugi ne bodo ničesar opazili. Tako bo Marija še bolj vesela, ker bodo tvoja dobra dela skrita." Lavra je tako tudi storila.

LAVRI SE POSMEHUJEJO

Pozimi je bilo zelo mrzlo. Bile so revne in niso imele dovolj toplih odej. Ponoči jih je večkrat zeblo. Lavra se je prehladila, zato se je ponoči včasih polulala v posteljo. Deklice niso budile sestre, ampak jih je zbujalo starejše dekle. Na zidu je visel list. Tja je zapisovala, katere deklince se lepo obnašajo. Kadar se je Lavra polulala, ji je dala črno piko. Norčevala se je iz nje. Rekla je: "Polulala si se, ker si lena in se ti ni ljubilo vstati." To je videla Lavrina prijateljica Mercedes. Začela je jokati. Lavra jo je vprašala: "Zakaj jokaš? Si storila kaj takega, da si razžalostila Jezusa?" Mercedes ji je odgovorila: "Ne. Jokam, ker ti delajo krivico." Lavra se je nasmehnila: "Nič ne jokaj! Jezusu so naredili še veliko hujših stvari! Zdaj sem mu bolj podobna!"

Kasneje je prišla sestra in videla črno piko pri Lavrinem imenu. Vprašala je, kaj je Lavra grdega napravila. Dekle je reklo: "Polulala se je, ker je bila lena." Sestra se je razjezila na dekle. Ni ji več dovolila, da bi Lavro kaznovala. Rekla je, da ji mora pomagati.

SRCE JEZUSOVO

Njihov duhovnik je narisal lepo sliko Jezusa, ki kaže na svoje srce. Vsem deklicam, dečkom in drugim ljudem v kraju je pripovedoval, kako zelo nas Jezus ljubi in kako si želi, da bi ga tudi mi ljubili. Vsi so bili navdušeni. Naredili so velik praznik. Molili so in se posvetili Jezusovemu presvetemu Srcu. Lavra se je še posebej trudila, da bi imela Jezusa rada. Hotela ga je potolažiti za vse tiste, ki ga nimajo radi.

Tudi sestre so v svoji hišici na hodniku imele majhen kip Srca Jezusovega. Bil je na polički precej visoko. Lavra in Mercedes sta večkrat prosili sestro, če gresta lahko tja molit. Sestra jima je vedno rada dovolila. Nekega večera sta si zaželeli, da bi Jezusu poljubili noge. A kip je bil previsoko. Če bi šli po lestev, bi druge to opazile. Lavra je sklenila roke in prosila Jezusa: "Jezus, dopusti, da ti poljubiva noge!" Kip Srca Jezusovega se je počasi spustil do Lavre in Mercedes. Z veliko ljubeznijo in veseljem sta mu dali poljubček. Jezus je uslišal Lavro, ker ga je imela resnično rada.

LAVRA POMETA

Hiša, v kateri so živele sestre z deklicami, je imela tudi zunanji hodnik. To pomeni, da je imel streho, ni pa imel oken in vrat. Bil je odprt. Deklice so si vedno razdelile delo, kje bo katera pometala. Poleti so rade pometale zunaj na svežem zraku, pozimi pa ne. V tistih krajih je bilo pozimi zelo mrzlo. Pogosto je pihal leden veter.

Lavra je iz ljubezni do Jezusa tudi pozimi rada pometala zunaj. Čeprav je imela roke razpokane do krvi, je večkrat kakšni drugi deklici rekla: "Zamenjajva, jaz bom pometala zunaj, ti pa notri." Deklica je odgovorila: "Ampak Lavra, ti imaš že razpokane roke!" Lavra se je nasmehnila: "O, Jezus je še veliko več trpel iz ljubezni do nas!"

Včasih ji je kakšna deklica nagajala, Lavra pa se ni jezila. Nekoč je s prijateljico pometala učilnico. A prijateljica ji ni hotela pomagati. Ni hotela odmikati stolov in klopi. Ko je videla, da se Lavra ne jezi, je začela stresati smeti tam, kjer je Lavra že pometla. Lavra jo je začudeno pogledala in ji prijazno rekla, da ne dela prav. To je deklico zelo presunilo in bilo ji je žal.

LAVRA POMAGA REVNIM

Lavrina mama je večkrat prišla na obisk. Julija in Lavra sta jo veseli objeli in poljubljali. Zelo so se imele rade. Mama je vedno prinesla tudi darila: lepe obleke, rute, ogrlice, sponke za lase, milo, dišave in igračke. Druge deklice niso imele tako lepih oblek. Lavra jim je dala svoje obleke, pa tudi svoje igračke in ogrlice. Ni hotela biti lepša od njih. Če je bila kakšna deklica revna in je imela strgano obleko, je bila Lavra še bolj prijazna z njo. Povabila jo je k igri in se z njo veselo pogovarjala. Ni dovolila, da bi se revni deklici kdo smejal ali s prstom kazal nanjo. Vedela je, da je v revnih ljudeh Jezus.

LAVRA – ANGEL

Za Marijin praznik so sestre in deklice priredile veliko predstavo. Povabile so starše, sosede in prijatelje. Deklice so se naučile lepe pesmi in recitacije o Mariji. Na odru je na visokem podstavku stal velik Marijin kip. Vse deklice so bile oblečene v bele oblekice kakor angeli. Med predstavo so naredile krog okoli Marije. Lavra je bila angel, ki je klečal pri Mariji in jo držal za roko. Bila je srečna, da se je lahko dotikala Marije. Gledala je samo Marijin obraz in se smehljala. V svojem srcu jo je prosila za mamo. Vsi ljudje so videli, da je Lavra lepa kakor pravi angel. Lavra pa ni videla ničesar, pač pa le Marijo.

PALICA POKORŠČINE

Lavra je vedno takoj ubogala, kar so ji naročile sestre. Hotela je posnemati Jezusa, ki je vedno ubogal Jožefa in Marijo. Tudi kar so jo prosile druge deklice, je rada naredila. Tako jih je razveseljevala.

Nekega dne je skupina deklic šla nabirat drva v gozd. Po tleh so pobirale suhe palice. Ko jih je vsaka nabrala velik kup, jih je povezala v butaro. Potem so veselo nesle drva domov. Z njimi bodo kurile, da jih ne bo zeblo in da si bodo skuhale kosilo. Prišle so domov. Na dvorišču je sestra Roza skupini malih deklic pripovedovala, kako pomembno je ubogati. Pogledala je Lavro, ki je nosila butaro. Rekla ji je: "Lavra, vzemi eno suho palico in jo zapiči v zemljo." Lavra se je nasmehnila in takoj ubogala. Suho palico je zapičila med vrtnice na gredici. Potem je sestra rekla deklicam: "Uboganje je tako pomembno, da bi tudi suha palica ozelenela, če bi jo posadili iz pokorščine in zaradi Jezusa." Čudež se je res zgodil. Čez več dni je palica v zemljo pognala korenine in dobila zelene listke. Jeseni, ko so druge vrtnice že odcvetele, pa so se na palici odprli krasni cvetovi. Vsi v zavodu so tisto palico imenovali palica pokorščine.

SKRITA DRVA

V učilnici so imeli peč. Ko so se deklice učile, so nalagale polena na ogenj. Tako jih ni zeblo. Vsak dan je bila druga deklica dežurna in je prinašala drva iz drvarnice. Tudi Lavra je vedno prinesla drva, kadar je bila na vrsti. A neka poredna deklica ji je drva včasih skrila pod klop. Ko je učiteljica hotela naložiti na ogenj, drv ni bilo. Zgledalo je, kakor da je Lavra pozabila na svojo dolžnost. Učiteljica se je temu čudila. Lavra ni zatožila poredne deklice. Hitro je vstala in šla še enkrat po drva.

Nekoč, ko je Lavra zakurila, je ta poredna deklica na ogenj zlila vodo, da je ugasnil. Tudi takrat se Lavra ni jezila, ampak je še enkrat prižgala ogenj.

Po pouku jo je prijateljica Mercedes vprašala: "Kako si lahko tako mirno šla po drva in še enkrat zakurila?" Lavra ji je rekla: "To sem naredila za Jezusa. Zdaj imam še eno dobro delo več za nebesa."

OBISK JEZUSA V CERKVI

Lavra je imela zelo rada Jezusa. Sestre so ji povedale, da je Jezus v tabernaklju v cerkvi. Cerkev je bila blizu njihove hiše. Vsak dan so šle tja k sveti maši. A Lavri to ni bilo dovolj. Iz učilnice je skozi okno videla cerkev. Ko se je učila, je večkrat pogledala tja in v svojem srcu tiho pozdravila Jezusa. Govorila mu je, kako ga ima rada.

Po kosilu in po večerji so se vse deklice zunaj veselo igrale. Takrat je Lavra včasih pustila igro in stekla v cerkev k Jezusu. Ko se je pogovorila z Njim, se je vrnila. Pogosto je s seboj peljala prijateljico Mercedes ali sestrico Julijo. Nekatere deklice so se norčevale iz nje. Rekle so ji *Jezusova noričica*. Lavra se ni jezila. Govorila je: "Saj sem res Jezusova. In čisto nora sem Nanj!"

Če je bila kakšna deklica še posebej pridna, so ji sestre dovolile, da je na vrtu nabrala rože. Potem jih je nesla v cerkev k tabernaklju. Tam jih je dala v vazo. To je bila nagrada za njeno pridnost. Lavra je večkrat nesla rože k Jezusu. Takrat se je ustavila čisto blizu pri Njem in se dolgo časa pogovarjala z Njim. Nekoč je prišla za njo prijateljica Mercedes. Poklicala jo je, a Lavra je sploh ni slišala. Gledala je v tabernakelj in se blaženo smehljala. Mercedes jo je prišla za ramo in jo malo stresla. Šele takrat jo je Lavra opazila in se z njo vrnila v zavod.

NA POČITNICAH

Poleti so sestre šolo zaprle. Vse deklice so šle domov na počitnice. Po Lavro in Julijo je prišla mama. S kolesljem so se odpeljale na kmetijo hudobnega moža. Lavra bi raje ostala pri sestrah, a ni mogla. Gospodar je bil grob človek. Kadar je bil jezen ali pijan, je kričal na ljudi in jih včasih tudi pretepal. Mama se ga je bala. Tudi Lavra se tam ni počutila varno. Na kmetiji ni bilo cerkve z Jezusom. Lavri je bilo hudo, ker mama ni molila z njo. Molili sta sami z Julijo, na skrivaj, da ju hudobni mož ne bi videl.

Lavra si je s seboj prinesla tudi knjige o Jezusu in Mariji in o svetnikih. Vsak dan je brala iz njih. Včasih se je zaprla v svojo sobo. Odprla je škatlico, v kateri je imela lepe podobice. Gledala jih je, postavljala oltarčke in ob njih molila. Počitnice so hitro minile. Spet sta se vrnili k sestram. Kako je bila Lavra vesela, ko je spet lahko šla k Jezusu v cerkev!

PRVO OBHAJILO

Lavra je bila stara 10 let. Sestra Angela jo je nekega dne poklicala k sebi. Rekla ji je: "Lavra, lepo novico imam zate. Kmalu boš šla k prvemu svetemu obhajilu." Lavra je bila tako presenečena in srečna, da ni mogla reči niti besede. Po licih so ji začele teči solze. Sestra jo je vprašala: "Zakaj jokaš? Nisi zadovoljna?" Lavra si je obrisala solze in odgovorila: "O, zelo sem srečna, a mislim na svojo mamo. Uboga mama." Cel mesec se je pripravljala na srečanje z Jezusom. Še bolj se je trudila, da je lepo molila in bila prijazna do vseh. Pogosto je šla k spovedi. Tam ji je duhovnik svetoval, kaj naj napravi, da bo Jezusa še bolj razveselila.

Na dan prvega obhajila je prišla tudi mama. Lavra jo je objela in ji rekla: "Mama, odpusti mi, če sem te kdaj razžalostila. Od zdaj naprej ti hočem biti v tolažbo. To bom prosila Jezusa pri obhajilu. Tudi zate bom molila." Mama jo je objela in stisnila na srce. Lavra je prosila odpuščanja tudi sestre in prijateljice. Oblekli so jo v belo obleko. Na glavi je imela venec iz rož. V cerkvi so prepevali lepe pesmi. Lavra pa je ves čas čakala samo na trenutek, ko bo prejela Jezusa. Takrat se mu je zahvaljevala in ga prosila za vse ljudi, še posebej za mamo. Jezusu je obljubila tri stvari:

- da ga bo vedno ljubila;
- da ga ne bo nikoli razžalostila z grehom;
- da bo poskušala popraviti vse žalitve, ki jih dobi od drugih ljudi.

Od tistega dneva je vedno komaj čakala, kdaj se bo spet srečala z Jezusom pri svetem obhajilu.

MARIJINA HČERKA

Sestre so ustanovile Marijino družbico. Tiste deklice, ki so imele zelo rade Marijo, ki so se lepo obnašale ter hodile k spovedi in obhajilu, so lahko postale Marijine hčerke. Tudi Lavra in Mercedes sta bili sprejeti v Družbico. Prejšnji dan sta skupaj pometali razred. Vzeli sta podobico sv. Neže. Položili sta jo na mizo, pokleknila in jo prosili, da bi ji bili vedno podobni.

Drugi dan je bil velik praznik. Sestre so vse deklice peljale na izlet. Lavra in Mercedes sta hodili skupaj. Gledali sta visoke gore, pokrite s snegom, in mislili na Marijino lepoto. Lavra je večkrat objela prijateljico in rekla: "Kakšno veselje, Mercedes. Čez nekaj ur bova postali hčerki najine sladke nebeške mamice!" Ko so se vračale s sprehoda, sta ponavljali molitve k Mariji in prepevali Marijine pesmi.

Doma so oblekle bele obleke. Na glavi so imele pajčolan. Vsaka je pokleknila pred Marijo in zmolila posvetilno molitev. Duhovnik je vsaki okrog vratu dal Marijino svetinjico na svetlo modrem traku. V roke ji je dal knjižico z molitvami in pravili. Rekel je: "Bodi vedno popolnoma Marijina!" Lavra je večkrat poljubila svetinjico. Vsak večer jo je položila na nočno omarico. Iz traku je oblikovala črko M. To je bil za Lavro eden najsrečnejših dni v življenju.

SKRB ZA MLAJŠE

Ko je bila Lavra stara 11 let, je sestram pomagala čuvati male deklice. Pomagala jim je pri oblačenju, česala jih je, jim pomagala postlati posteljo in jih učila, kako naj skrbijo, da bodo vedno čiste in urejene. Pogosto se je igrala z njimi in jih zabavala, da ne bi bile žalostne. Če je prišla k sestram kakšna nova deklica, se je Lavra z njo pogovarjala, ji vse pokazala in jo učila, kako naj se obnaša. Zanje je bila prava mamica. Najbolj vesela je bila, kadar jih je lahko učila moliti. Če je katera jokala, jo je peljala v cerkev k Jezusu. Tam jo je tako dolgo tolažila, dokler se deklica ni pomirila. Popoldne jih je učila šivati. Nekaterim ni šlo dobro. Lavra jim je večkrat pokazala, kako naj delajo. Potem je rekla: "Ti se potruji še enkrat, jaz pa bom prosila Jezusa, da bi ti dobro uspelo."

Rada jim je pomagala delati domače naloge. Včasih je zato njej zmanjkalo časa za svoje naloge in jo je zato učiteljica oštela. Lavra pa se ni žalostila, ampak je še naprej rada pomagala.

ODHOD V NEBESA

Lavra je bila zelo žalostna, ker je mama živela pri hudobnem možu in ker ni imela rada Jezusa. Večkrat je mami rekla, naj gre stran, a mama ni imela dovolj poguma. Branila se je: "Kam naj grem? Nimam niti hiše niti službe."

Lavra je molila za svojo mamo in prosila Jezusa, naj jo reši. Tudi sestrico Julijo je učila moliti za mamo. Potem je Jezusu darovala svoje življenje. Jezus je njeno daritev sprejel.

Nekoč je bila huda poplava. Povsod je tekla voda: v učilnici, v spalnici, v kuhinji ... Lavra je sestrkam pomagala reševati majhne deklice. Ko je poplava minila, je Lavra zbolela. Začela je kašljati. Mama je prišla k njej in jo zdravila, a je ni mogla pozdraviti. Jezus je Lavro vzel k sebi v nebesa. Preden je umrla, je mamo prosila: "Mama, obljubi mi, da boš zapustila hudobnega moža in da boš imela rada Jezusa." Mama je rekla: "Obljubim, Lavra." Lavra je srečna rekla: "Hvala, Jezus, hvala, Marija! Zdaj umiram srečna!" Poljubila je križ, pogledala Marijino svetinjico in odšla v nebesa.

BESEDA STARŠEM

Poglavitni dogodki iz Lavrinega življenja

- 1891 Lavra se rodi 5. aprila v Santiagu (Čile) Josému Domingu Vicuñi in Mercedes del Pino. Je prvorojenka.
- 1894 Lavra dobi sestrico Julijo Amando.
- 1897 Oče zboli in umre.
- 1899 Mama Mercedes se s hčerkama izseli v Argentino v Junin de los Andes in se ustali pri Manuelu Mora, bogatem posestniku.
- 1900 21. januarja sta Lavra in Amanda sprejeti v Zavod sester hčera Marije Pomočnice v Juninu.
- 1901 2. junija Lavra prejme prvo sveto obhajilo.
8. decembra postane "Marijina hčerka".
- 1902 Med šolskimi počitnicami (januar–februar) Manuel Mora poskuša zlorabiti Lavro, ona pa se mu uspešno upre.
13. aprila daruje Jezusu svoje življenje s prošnjo, da bi se mama sprcobrnila in rešila iz Manuelovega primeža.
- 1904 22. januarja Lavra umre v Juninu. Stara je 12 let, 9 mesecev in 17 dni.
- 1955 V Viedmi v Argentini se začne škofijski postopek za proces beatifikacije.
- 1956 Lavrini posmrtni ostanki so preneseni v argentinsko Bahío Blanco v kapelo Zavoda Marije Pomočnice.
- 1986 5. junija Cerkev uradno prizna junaške kreposti Lavre in jo razglasi za častitljivo.
- 1988 3. septembra papež sv. Janez Pavel II. proglasi Lavro za blaženo in jo postavi za vzor vseh mladini.

Blažena Lavra Vicuña, prosi za nas!

LAVRA, LEPA DEKLICA

Lavra, Lavra, Lavra, lepa deklica,
rada si molila, dobra si bila.

Lavra, Lavra, Lavra, lepa deklica,
Jezusa ljubila si iz dna srca.

Lavra, Lavra, Lavra, lepa deklica,
hčerka ti postala si Marijina.

Lavra, Lavra, Lavra, lepa deklica,
mamico si svojo spreobrnila.

Lavra, Lavra, Lavra, lepa deklica,
zdaj si v nebesih in si blažena.